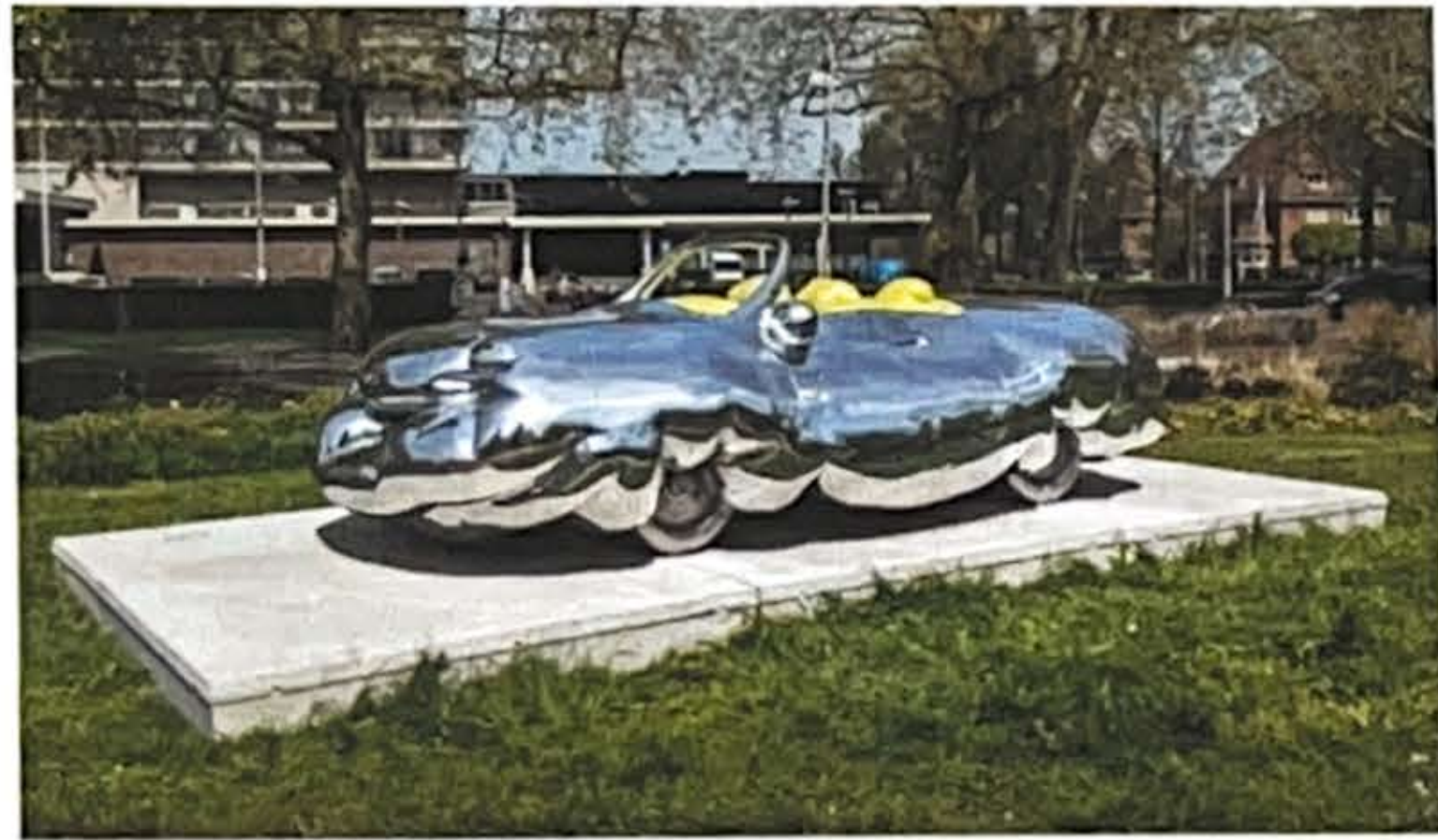

'Fat Convertible' (2019), van de Oostenrijker Erwin Wurm. Een kritische knipoog naar overconsumptie.

trouwens ook niet het label beeldhouwer laten opplakken. 'Ik ben een kunstenaar die op vele manieren werkt, soms in een museum en soms buiten een museum', zei hij bij de presentatie van een nieuwe tentoonstelling in en om het Rijksmuseum, in Amsterdam.

Voor de tiende editie van de jaarlijkse beeldtentoonstelling in het museum heeft Long acht nieuwe werken gemaakt. Vier daarvan zijn zogenaemde graswerken, eenvoudige patronen in het gazon. Die heeft Long dit keer niet gemaakt door over het gras te lopen, maar door delen van het gazon wel, en andere niet te maaien. De eenvoudige vormen maken de werken fascinerend – een grote X of een lijn die doet denken aan wat je ziet op een hartmonitor – maar ze spreken vooral door hun onherroepelijke eindigheid. In de herfst gaat de grasmaaier erover.

Het idee van vergankelijkheid speelt traditiegetrouw een belangrijke rol in kunst, maar slechts weinig kunstenaars omarmen dat thema zo letterlijk als Richard Long. Meestal is er toch die drang een tastbaar werk achter te laten voor de eeuwigheid. Long is tevreden met de herinneringen en de foto's van zijn sculpturen.

Zo ingetogen en bescheiden als de werken van Richard Long zijn, zo kleurrijk en aanwezig is de kunst op 'ArtZuid'. De tweejaarlijkse beeldtentoonstelling in Amsterdam-Zuid staat dit jaar in het teken van neopopart, oftewel kunst die is beïnvloed door popart, de kunststroming uit de jaren zestig waarin de opkomende consumptiecultuur werd gevierd en bekritiseerd. Denk aan de beroemde soepblikken van Andy Warhol. Met popart werd ook de kloof gedicht tussen kunst met een hoofdletter K en meer volks entertainment. Sindsdien kan eigenlijk alles in de kunst en zijn er geen esthetische regels meer.

Dikke patserbakken

Die vrijheid spat van de werken af op 'ArtZuid'. Een hoogtepunt is de *Fat Convertible* van de Oostenrijkse kunstenaar Erwin Wurm (68), een glimmende zilveren auto die wel lijkt opgepompt. De auto lijkt op zo'n heliumballon, gemaakt van dat dunne folie, al is deze convertible te zwaar om weg te zweven. De pufferige auto is grappig, maar met een kritische ondertoon. Wurm geeft met zijn sculptuur ook een sneer naar de eigenaren van al die dikke patserbakken op de weg.

'Imperial LOVE', Robert Indiana. Indiana bedacht zijn LOVE-symbool in 1964. Dit is een gespiegelde versie.

De auto lijkt op een heliumballon, gemaakt van dat dunne folie

Een andere heerlijke sculptuur heet *MUD* en is gemaakt door Erik Buijs (52). Als kind was hij dol op kleien en maakte hij grappige figuurtjes. Dat doet hij als volwassene nog altijd, maar dan op veel grotere schaal. *MUD* is een drie meter hoge sculptuur van polyeseter, maar doet aan als een opgeblazen versie van een kleihompje, waarbij de maker weinig meer heeft gedaan dan er twee vingers in drukken, om het ogen te geven. Met zijn oranje bivakmuts lijkt het een vriendelijk mannetje, maar hij is ook wat eng, al valt moeilijk te zeggen waar 'm dat precies in zit.

Op het Museumplein staat nog een ander beeld van Buijs, genaamd *ZIT*. Het is een melancholisch kijkend kereltje, dat op een enorme knekel zit. Misschien komt het door de kinderlijke eenvoud waarmee ze lijken gemaakt, maar de beelden van Buijs spreken de toeschouwer heel direct aan. En dat is razend knap.

Zo laten de drie exposities niet alleen zien hoe gevarieerd de vormentaal van sculpturen kan zijn, maar ook hoe uiteenlopend de verhalen zijn die je ermee kunt vertellen. Henry Moore probeerde universele waarheden te vangen over het mens-zijn. Richard Longs werk kun je opvatten als een autobiografie en op 'ArtZuid' wordt de toeschouwer zelf meer aangesproken en een spiegel voorgehouden. Wie ben jij? Waar sta je voor? En waar verwonder je je nog over? □

MEER ZIEN

Henry Moore tot 22 okt in Museum Beelden aan Zee, Scheveningen. Richard Long t/m 29 okt in het Rijksmuseum, Amsterdam. *ArtZuid* t/m 24 sept in Amsterdam-Zuid.